

CUPRINS

CARTEA ÎNTÂI

Un păstor nemaivăzut

CAPITOLUL 1	
Sân' Andrei	13
CAPITOLUL 2	
Sfatul de taină	17
CAPITOLUL 3	
Transformarea	20
CAPITOLUL 4	
Surpriza	25
CAPITOLUL 5	
Sân' Petru de iarnă – magie și mister	30
CAPITOLUL 6	
Poiana cu întâlniri tainice	34
CAPITOLUL 7	
Nedeea lupilor	38
CAPITOLUL 8	
Ospățul nemaivăzut	43
CAPITOLUL 9	
Noul Păstor al lupilor	48
CAPITOLUL 10	
Vraja lunii pline	53

CAPITOLUL 11	
Noi necazuri	56
CAPITOLUL 12	
Prescura vrăjita	59
CAPITOLUL 13	
Confruntarea	64
CAPITOLUL 14	
Pactul	69
CAPITOLUL 15	
Prima întâlnire	73
CAPITOLUL 16	
Haita din pădure	78
CAPITOLUL 17	
„Mai bine să ne înfrățim cu lupii decât să cădem pradă iepurilor!“	83
CAPITOLUL 18	
O nouă lună plină	87
CAPITOLUL 19	
A doua întâlnire	90
CAPITOLUL 20	
Toiagul magic	94
CAPITOLUL 21	
Aventura nu s-a sfârșit	98

CARTEA A DOUA

Vârcolacul cu fundițe

CAPITOLUL 1

Iarba-fiarelor 103

CAPITOLUL 2

Altă întâlnire neobișnuită 112

CAPITOLUL 3

Joimărița 117

CAPITOLUL 4

O poveste cu Marțolea 122

CAPITOLUL 5

Un nou Sfat de taină 129

CAPITOLUL 6

Vârcolacul necunoscut 134

CAPITOLUL 7

O noapte magică 141

CAPITOLUL 8

Întâlnirile ciudate continuă... 147

CAPITOLUL 9

Trăistuța fermecată 153

CAPITOLUL 10

Consiliul vârcolacilor 157

CAPITOLUL 11

Lupușor 168

CAPITOLUL 12

Vârcolacii 175

CAPITOLUL 13

Patru cozi stufoase	182
---------------------------	-----

CAPITOLUL 14

Ținutul de basm	189
-----------------------	-----

CAPITOLUL 15

Starostele vârcolacilor	196
-------------------------------	-----

Epilog	203
--------------	-----

CARTEA ÎNTÂI

Un păstor nemaivăzut

CAPITOLUL 1

Sân' Andrei

– În noaptea de Sân' Andrei, atunci când lupii prind glas și suflet, iar hotarul dintre cele văzute și cele nevăzute dispare, se naște o lume încărcată de magie și povești spuse la gura sobei. Legenda spune că, într-o asemenea noapte, Sfântul Andrei, Apostolul lupilor, le împarte acestora prada, alegând dintre ei pe cel mai destoinic să le fie conducător. Și, tot atunci, se naște copilul care, mai târziu, va fi hărăzit să ajungă Păstorul lupilor și să-și mâne turma alcătuită numai și numai din lupi.

Cu voce molcomă, bunica Sofia continua să sfârâie din fus, torcând lâna subțire din caier. Câte un lemn trosnea alene în soba pe care se copseseră mai devreme câteva mere domnești. Plăcinta de pe masă, deja pe jumătate mâncată, încă-și arunca aromele către nările pofticioase, care le adulmecau cu nesaț.

Cu ochii la fel de aprinși ca tăciunii din vatră, cei doi nepoți, o fată de doisprezece ani și un băiat de unsprezece, amândoi blonzi, ascultau cu gura căscată.

– Și?... îndrăzni copila, văzând că bunica întârzie cu povestea.

– *În noaptea de Sân' Andrei nu trebuie să ieși afară, orișice ai auzi. Că dacă ascuți ce grăiesc fiarele la Sfatul lupilor, vei afla secrete cumplite și blestemul lor te va ajunge orișiuunde, transformându-te în vârcolac. Pe urmă, la fiecare lună plină, te vei transforma într-un om-lup fioros și-i vei ataca pe cei din jur, șopti bunica cu glas tainic, înfiorând spinările copilărești.*

Apoi, lăsând deoparte fusul, se săltă cu un oftat de pe scăunelul cu trei picioare pe care ședea și porni să scormonească jăratul din sobă.

– Toți copiii care aud ce vorbesc lupii în noaptea de Sân' Andrei se transformă în vârcolaci? întrebă băiatul cu un firicel de voce.

– Nu, răspunse bunica, așezându-se la loc pe scăunel și luând iar fusul. Doar cei născuți exact în noaptea Sfântului Andrei.

– Ca mine..., șopti fata.

– Și ca mine..., murmură și băiatul, cu un frison pe șira spinării.

– Cruce de aur în casă! Doamne apără și păzește! Ce vorbe mai ziceți și voi! sări ca arsă bunica, prinzând să-și scuipe în sân, apoi, făcând cruce în dreptul celor doi copii, adăugă cu asprime: Să nu mai spuneți așa ceva în viața voastră! Gata, de-ajuns cu poveștile în seara asta, altfel o să visați urât! E vremea de culcare, mai zise ea, începând să pregătească paturile.

Lampa cu petrol, rămasă din vremuri apuse, își arunca lumina tremurată în jur, încercând, fără prea mare succes, să alunge întunericul din casă. În vechiul sat de munte, penele de curent erau atât de dese, încât era aproape mereu nevoie de un generator electric. Bunicii, însă, tributari vechilor obiceiuri, se bazau în continuare în astfel de momente doar pe bătrâna lor lampă cu gaz.

Cu privirile duse spre umbrele alungite, fiecare în camera sa, cei doi copii continuă să se gândească o vreme la povestea bunicii, în atmosfera de mister ce le strecura un firicel de teamă în suflet. Curând însă, toropiți de căldura din încăpere și cu stomacul plin de plăcinta cu mere și scorțișoară a bunicii, frații se lasă furăți de somn, fără să se mai gândească nici măcar o clipă la faptul că se născuseră amândoi în noaptea Sfântului Andrei.

Și că-i purtau numele.

CAPITOLUL 2

Sfatul de taină

Cât să fi trecut oare de când se duseseră la culcare? Două ore? Patru? Andrei n-avea habar. Știa doar că se trezise brusc atunci când lumina argintată a lunii îi bătuse în fereastră și apoi, deși moleșit, nu-l mai luase somnul. Cu mâinile sub cap și ochii pironiți în tavan, asculta sforăiturile bunicului, cu care împărțea odaia, fiecare în patul lui. La drept vorbind, patul în care dormea acum îi aparținuse tatălui său, cu mulți ani în urmă, pe vremea când era copil. Îi găsisese chiar și numele scrijelit pe tăblie, cu litere de tipar.

Încă toropit de somn, printre aprigele sforăituri ale bunicului, i se păru că aude tot mai clar niște vorbe de la distanță, ca și cum vântul aspru al iernii purta spre el, tot mai aproape, ecoul unor cuvinte. În depărtare se auzea un murmur de voci întretăiat de lătrături, de vorbe repezite și sforăituri.

Andrei se ridică în capul oaselor ciulind urechile și iată ce auzi:

– Tu, Șchiopule, te duci la Floarea lui Dumbrevă și... Sforrr! Sforrr! Sforrr! Vaca cea bătrână... Tu, piticule... Sforrr! Sforrr! Îl înveți minte... Tu, Negruțo... Sfooor! Bagă de seamă la oamenii din deal, că.... Sforrr! Sforrr! Sforrr!

Băiatul se dezmetici pe dată. Cineva părea să le spună altora ce să facă! Și, din când în când, altcineva hăulea în semn că a înțeles. „Să fie oare Sfatul lupilor? Să fi prins glas, așa cum spunea bunica despre această noapte magică?” se întreabă entuziasmat.

Brusc, un urlet puternic răsună aproape de casă și copilul simți cum i se ridică părul pe brațe de spaimă. Se ghemui sub plapuma trasă peste cap. Dar, cum nu mai auzea nimic din vorbele de afară, iar sforăiturile bunicului continuau nepăsătoare, își făcu puțin curaj și, în cele din urmă, trase plapuma în jos cu totul. Acum însă vocile se auzeau mult mai înăbușite, așa că-și zise că n-ar fi rău să crape puțin geamul ca să le înțeleagă mai bine.

„Bunica a zis doar să nu ies din casă”, își spuse și se ridică din patul ce începu să scârțâie amenințător.

– Ce-i, nepoate? N-ai somn? răsună vocea somno-roasă a bunicului din celălalt colț al camerei.

– Ba da, nu-i nimic, răspunse copilul, culcându-se rapid la loc.

– Dormi, că mai e până la ziuă, continuă vocea din patul celălalt și sforăitul liniștitor reîncepu pe o notă mai scăzută.

În depărtare, vocile păreau să-și continue netulburate discuția, acoperite când și când de sforăiturile bunicii. Tot chinându-se să asculte și să înțeleagă ce se vorbea, dar neîndrăznind să se mai ridice din pat, băiatul alunecă în cele din urmă într-un somn adânc.

Ultimele cuvinte pe care le mai auzi înainte de a adormi, străduindu-se să le prindă sensul, au fost: „Noul conducător va ajuta la...”

Mult timp după aceea nu reuși să spună dacă le auzise aievea sau doar le visase...

